På högra sidans första runa 24 finnes blott nedersta delen, 24 tyckes ha varit **u**, enär tvenne stycken stav nedifrån luta tillsammans som stav och bistav i **u**. Två följande stycken stav luta starkare samman, och 25 kan ha varit **r**. 26 är ett kort stycke stav utan bistav nedtill men som kan hava haft bistav upptill, antagligen åt höger, då avståndet till följande runa är större än till föregående, runan kan alltså hava varit ᚠ **f**, ᚦ **þ**, ᚴ **k**. 27 är en något låg stav med bistav snett uppåt, närmare den nuvarande toppen, runan torde vara ᛅ **a**. 28 ᚬ **o** är nästan fullständigt bibehållen. I gruppen 29—32 **þyilʀ** är det ej säkert att 30 har prick, enär den kan vara en utvidgning av staven i följd av en naturlig fåra, som korsar runan på detta ställe.

Vänstra övre och högra armen av korset utgöras av runorna 50—52 **itf**.

Inskriften är följande:

Vänstra slingan: · **narrriʀ** : **ʀlefauin** : **isʀnmik** : **a-** Högra slingan: **-urþao** : **þyilʀ** : **áuamnkti** :
5 10 15 20 25 30 35 40

ara : T. v. om korsfoten: **ʀliku** Korsarmarna: **itf**
45 50

Genom att som på Rökstenen insätta runan efter den ristade uppstår ingen mening. Lönnskriften utgör därför en omställning av runorna på ett eller annat sätt. På ett par ställen tyckes runföljden vara i någon mån bevarad. 1—4 **narr** står kanske för förkortad ristning av *rūnaʀ*, 5—7 **ʀiʀ** kanske för *rǣttaʀ* och korsets **itf** torde tillföra prep. »efter», vars begynnelse kanske ligger i 44 **a** och slut i 45 **ʀ**. Att prep. »efter» sålunda uppstår genom att läsa 44, 52, 51, 50, 45 **aftiʀ** och att 1—4 **naʀr** är ordet »runor», som bör förekomma mot slutet av inskriften, tyder kanske på att inskriftens förra del står efter högra sidan. Mot denna läsning **aftiʀ** talar dock att 52 ᚠ **f** är riktat nedåt. Måhända skall **itf** läsas **ift**, vartill 45 **ʀ** ansluter sig som + **iftʀ**. 46—69 **liku** kunde då vara den avlidne, kanske ***ukil** *Ø̄-kæl*. 8—15 kunde vara **in aulefʀ** »men *Ø̄lēf*», 19—22 **ʀnmik** påminner om namnet *Hæmingʀ*, **is** kunde vara *at* enligt lönnrunegrundsatsen om följande runa.

---

94. Berga, Husby sn, Östra Rekarne hd.

Litteratur: D 8vo II, s. 13 not; Dybeck, Runa fol. II, s. 40 meddelar: »Enligt uppgifter 1806 å Akad. Bibl. i Upsala till prof. E. M. Fant har ännu en runsten funnits vid Berga, af hvilken två stycken egde inskrifter:

..... **iftiʀ Biurn bunta sin kuþan**, samt **kuþ hialbi ant has**.»

Inskrifterna på denna runsten: »efter Björn, sin make god» och »Gud hjälpe hans ande!» hava alltså varit rättfram skrivna och begripliga. Det är då icke osannolikt, att Sö. 93 Berga är en sten med lönnskrift som tillhör samma minnesvård, liksom Sö. 251, 252 Grödby och Sö. 236, 256 Torp äro sammanhöriga runstenar, den ena begriplig, den andra obegriplig, och att Sö. 95 Berga är en därtill hörande sten med blott ornament.

---

95. Berga, Husby sn, Östra Rekarne hd.

Pl. 45.

Litteratur: D 8vo 62; O. Hermelin, Ö. Rekarne fornl. s. 211, teckn.

Ristningen utgöres av ett konstfullt kors, runor saknas.